

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 675

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 iulie 2025

SUMAR

Nr.

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 144 din 27 martie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 14 alin. (1) și (5), în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice 2–9

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Decizia nr. 202 din 26 mai 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)..... 10–13

ACTE ALE COLEGIULUI FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

2. — Hotărâre pentru aprobarea Procedurii de înființare și desființare a colegiilor teritoriale ale Colegiului Fizioterapeuților din România 14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 144

din 27 martie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 14 alin. (1) și (5), în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice cu privire la sintagma „*de până la*” și a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din aceeași anexă, precum și a art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor*”, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele membrilor de sindicat Petru Gabriel Oros și Cristina Radu, în Dosarul nr. 36.576/3/2019 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 11D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 335D/2021, nr. 336D/2021, nr. 337D/2021, nr. 338D/2021, nr. 339D/2021, nr. 341D/2021, nr. 575D/2021, nr. 2.111D/2021, nr. 2.182D/2021, nr. 2.206D/2021, nr. 2.211D/2021, nr. 2.267D/2021, nr. 2.485D/2021, nr. 2.542D/2021, nr. 2.960D/2021, nr. 3.727D/2021, nr. 3.758D/2021, nr. 3.811D/2021, nr. 24D/2022, nr. 99D/2022, nr. 279D/2022, nr. 455D/2022, nr. 568D/2022, nr. 717D/2022, nr. 905D/2022, nr. 1.088D/2022, nr. 1.107D/2022, nr. 1.269D/2022 și nr. 1.483D/2022, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de același autor, în numele și pentru membrii săi Nicolae Rareș Mitriță, de Georgiana Liliana Lupu,

de Eufrosina Mihaela Ionescu, George Ghergulescu, Daniela Elena Gherghișan, Gabriela Otilia Cîrsteoabă, Alex Cătălin Ciupitu, Alina Dorobăț și alții, Cornel Barbu, Geanina Sava (moștenitoarea lui Ionel Sava), Mihaela Felecan, Ștefan Iulian Roșu și alții, Cosmin George Abid și alții și de Virgil Cristea și alții, Răzvan Daniel Alexandru și alții, Viorel Costache și Alexandru Mihai Lungu, Mariana Silvia Zepa, Ștefan Adrian Burlică și alții, Iulian Bejinariu, Lucia Narcisa Savin, Darius Deme și alții, Emilia Constantinescu Rad, Gigel Condache, Bogdan Bărbulescu și Constantin Daniel Borca, Florin Marian Segărceanu, Laura Cristina Anastasiu și alții, Carmen Pleșa și alții, Geanina Simona Petruța și Nicoleta Adriana Șovre și Mihaela Ștefania Ibrian, în dosarele nr. 1.313/1014/2020, nr. 1.314/101/2020, nr. 1.315/101/2020, nr. 1.316/101/2020, nr. 1.317/101/2020 și nr. 1.319/101/2020 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 12.800/3/2020 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 1.041/3/2020, nr. 3.042/3/2020 și nr. 2.758/121/2021 ale Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.408/30/2020 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.560/97/2020 al Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 1.994/30/2020 și nr. 4.612/30/2020 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 32.456/3/2019 și nr. 32.234/3/2020 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 6.556/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 14.681/3/2019 și nr. 32.242/3/2020 ale Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 23.830/3/2020 al Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 3.427/111/CA/2019-R și nr. 24.550/3/CA/2020-R ale Curții de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 454/121/2020 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 30.895/3/2019, nr. 6.047/2/2020 și nr. 17.171/3/2019 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.593/62/2020* al Tribunalului Brașov — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.104/107/2019* al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și în Dosarul nr. 2.359/101/2020* al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect al dosarelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 335D/2021, nr. 336D/2021, nr. 337D/2021, nr. 338D/2021, nr. 339D/2021, nr. 341D/2021, nr. 575D/2021, nr. 2.111D/2021, nr. 2.182D/2021, nr. 2.206D/2021, nr. 2.211D/2021, nr. 2.267D/2021, nr. 2.485D/2021, nr. 2.542D/2021, nr. 2.960D/2021, nr. 3.727D/2021, nr. 3.758D/2021, nr. 3.811D/2021, nr. 24D/2022, nr. 99D/2022, nr. 279D/2022, nr. 455D/2022, nr. 568D/2022, nr. 717D/2022, nr. 905D/2022, nr. 1.088D/2022, nr. 1.107D/2022, nr. 1.269D/2022 și nr. 1.483D/2022 la Dosarul nr. 11D/2021, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, în ceea ce privește art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, față de considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 294 din 17 mai 2022, ca neîntemeiată, cu privire la art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, și ca inadmisibilă referitor la art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 16 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 36.576/3/2019, **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu privire la sintagma „de până la”, și a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din aceeași anexă, precum și a ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor”.**

8. Prin încheierile din 25 ianuarie 2021, pronunțate în dosarele nr. 1.313/101/2020, nr. 1.314/101/2020, nr. 1.315/101/2020, nr. 1.316/101/2020, nr. 1.317/101/2020 și nr. 1.319/101/2020, **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.**

9. Prin Încheierea din 28 ianuarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 12.800/3/2020, **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „de până la” din cuprinsul art. 21 alin. (1) și a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, a sintagmei „de până la” din cuprinsul dispozițiilor art. 14 alin. (1) și a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.**

10. Prin încheierile din 11 iunie 2021 și 22 iunie 2021 și Sentința nr. 113 din 14 februarie 2022, pronunțate în Dosarele nr. 1.041/3/2020, nr. 3.042/3/2020 și nr. 2.758/121/2021, **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, a dispozițiilor art. 14 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și ale alin. (5), precum și ale art. 23 cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor”, din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, și, respectiv, a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

11. Prin Încheierea din 10 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.408/30/2020, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „de până la”, și a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din aceeași anexă, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.**

12. Prin Încheierea din 13 mai 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.560/97/2020, **Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și ale art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și ale art. 14 alin. (5) și ale art. 23, cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.**

13. Prin Încheierea din 14 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.994/30/2020, și Încheierea din 13 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.612/30/2020, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „de până la”, și ale alin. (5), precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.**

14. Prin Decizia civilă nr. 1.042 din 27 aprilie 2021 și Decizia civilă nr. 1.451 din 19 mai 2022, pronunțate în dosarele nr. 32.456/3/2019 și nr. 32.234/3/2020, **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „de până la”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „de până la”, și ale alin. (5), precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „structurile centrale ale instituțiilor din”, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, și, respectiv, a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.**

15. Prin Sentința civilă nr. 2.019 din 26 martie 2021 (astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea din Camera de consiliu din

data de 20 iulie 2021), pronunțată în Dosarul nr. 6.556/3/2020, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) și (5) și art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

16. Prin încheierile din 15 septembrie 2021 și 8 decembrie 2021, pronunțate în dosarele nr. 14.681/3/2019 și nr. 32.242/3/2020, Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la sintagma „*de până la*”, și ale art. (5), precum și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, precum și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

17. Prin Încheierea din 4 noiembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 23.830/3/2020, Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

18. Prin încheierile din 3 decembrie 2021 și 15 aprilie 2022, pronunțate în dosarele nr. 3.427/111/CA/2019-R și nr. 24.550/3/CA/2020-R, Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, art. 1 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 285/2010, cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege*”, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*de până la*”, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea nr. 153/2017.

19. Prin Decizia nr. 1.240 din 14 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 454/121/2020, Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 285/2010, cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege*”, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*de până la*”, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

20. Prin Decizia civilă nr. 2.541 din 9 decembrie 2021, Decizia civilă nr. 94 din 19 ianuarie 2022 și Încheierea din 23 martie 2022, pronunțate în dosarele nr. 30.895/3/2019, nr. 6.047/2/2020 și nr. 17.171/3/2019, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de*

până la”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*de până la*”, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, ale art. 1 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 285/2010, cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege*”, și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv ale prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

21. Prin Încheierea din 2 decembrie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2.593/62/2020*, Tribunalul Brașov — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege*”, ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*de până la*”, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

22. Prin Încheierea din 9 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 1.104/107/2019*, Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, cu privire la sintagma „*fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege*”, ale art. 14 alin. (1), cu privire la sintagma „*de până la*”, și alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, cu privire la sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*”, și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

23. Prin Încheierea din 28 martie 2022, pronunțată în Dosarul nr. 2.359/101/2020*, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

24. Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele și pentru membrii săi, Petru Gabriel Oros și Cristina Radu, Nicolae Rareș Mitriță, Georgiana Liliana Lupu, Eufrosina Mihaela Ionescu, George Ghergulescu, Daniela Elena Gherghișan, Gabriela Otilia Cîrsteoabă, Alex Cătălin Ciupitu, Alina Dorobăț și alții, Cornel Barbu, Geanina Sava (moștenitoarea lui Ionel Sava), Mihaela Felecan, Ștefan Iulian Roșu și alții, Cosmin George Abid și alții și de Virgil Cristea și alții, Răzvan Daniel Alexandru și alții, Viorel Costache și Alexandru Mihai Lungu, Mariana Silvia Zepa, Ștefan Adrian Burlică și alții, Iulian Bejinariu, Lucia Narcisa Savin, Darius Deme și alții, Emilia Constantinescu Rad, Gigel

Condrache, Bogdan Bărbulescu și Constantin Daniel Borca, Florin Marian Segărceanu, Laura Cristina Anastasiu și alții, Carmen Pleșa și alții, Geanina Simona Petruța și Nicoleta Adriana Șovre și Mihaela Ștefania Ibrian, în cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale.

25. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că sintagma „*de până la*” din cuprinsul art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu reglementează diferențiat categoria polițiștilor care îndeplinesc condițiile prevăzute în alin. (1) al art. 21. Din cauza acestei omisiuni a legiuitorului, se creează premisele discriminării între funcționari publici aflați în situații identice pentru că ordonatorul principal de credite va putea stabili aceste diferențieri.

26. În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, se arată că nașterea, executarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului țin de statutul acestei profesii, care, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, trebuie să fie reglementat prin lege organică. De asemenea, art. 28 alin. (1) lit. a) teza întâi din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, anterior modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 53/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, prevedea că drepturile salariale ale polițistului, inclusiv sporurile, se stabilesc prin lege. Prin ordinul ministrului de interne, act normativ cu putere inferioară legii organice, ordonatorul de credite nu se va rezuma la aplicarea Ordonanței Guvernului nr. 38/2003, ci o va putea completa, prin stabilirea unor criterii suplimentare față de cele stabilite prin lege pentru acordarea compensației. Ordonatorul principal de credite a delegat această competență ordonatorilor secundari de credite, cuantumurile sporurilor, la nivelul structurilor Ministerul Afacerilor Interne, fiind aprobate prin note-raport clasificate ca secrete. Ca atare, beneficiarii acestora nu au posibilitatea să cunoască modalitatea de calcul al sporului pentru pericol deosebit, deși normele care reglementează această modalitate trebuie să fie caracterizate de stabilitate și previzibilitate. Prin urmare, dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 nu îi permit beneficiarului sporurilor să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să își reprezinte corect alcătuirea drepturilor sale salariale, încălcându-se astfel art. 1 alin. (4) și (5), art. 31 și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Este invocată, în susținere, și jurisprudența Curții Constituționale prin care au fost conturate trăsăturile de claritate a normelor legale.

27. Dispozițiile legale criticate, prin puterea acordată ministrului de interne de a stabili drepturile salariale ale polițiștilor, îi permit acestuia să adauge la Legea fundamentală, de vreme ce aceasta prevede că drepturile salariale ale polițiștilor se stabilesc numai prin lege.

28. Autorul mai susține că puterea acordată ministrului de interne, de a stabili noi criterii, nu poate fi justificată nici prin raportare la o eventuală diferențiere obiectivă între diversele niveluri de risc sau pericol pe care le implică munca desfășurată de beneficiarii sporurilor. Aceasta pentru că însuși art. 21 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 stabilește sfera personalului și a activităților care justifică acordarea compensației.

29. Prevederile art. 14 alin. (1), în ceea ce privește sintagma „*de până la*”, și cele ale art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt neconstituționale pentru aceleași motive pentru care sunt contrare Constituției și prevederile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003. Autorul consideră că, începând cu Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, toate reglementările legale care au statuat cu privire la sporurile reglementate de textele normative criticate în prezenta cauză sunt neconstituționale. De altfel, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 14

alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice sunt neconstituționale. Autorul prezentei excepții solicită Curții Constituționale să înlăture „dispozițiile neconstituționale din întreaga reglementare succesivă a acestei componente salariale, cu influență asupra salarizării polițiștilor”.

30. Cu referire la art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, se arată, mai întâi, că sintagma „*structurile centrale ale instituțiilor din*” introduce o limitare cu privire la destinatarii articolului, care este imprecisă. De pildă, printr-un ordin de ministru clasificat s-a dispus ca aceste prevederi să fie aplicate doar angajaților din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne, modificându-se, astfel, textul legal. Totodată, angajații din structura centrală a Ministerului Afacerilor Interne sunt privilegiați față de angajații din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau al inspectoratelor de poliție județene care desfășoară aceeași activitate și care, astfel, sunt discriminați. Cu alte cuvinte, pentru aceleași condiții de muncă, se stabilesc salarii diferențiate.

31. Se mai susține că prevederile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt contrare standardelor de calitate a legii, întrucât stabilesc o majorare salarială de 12,5% pentru o serie de instituții publice. Dar, potrivit art. 7 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată, și art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, Inspectoratul General al Poliției Române și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră reprezintă instituții publice și, ca atare, angajații acestora ar fi trebuit să beneficieze de majorarea salarială prevăzută de art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017. Din cauza neclarității acestui text, a fost posibilă excluderea din câmpul său de aplicare a angajaților celor două instituții publice anterior evocate. Cu toate acestea, apreciază autorul excepției, chiar și dacă ar fi beneficiat de majorarea salarială, tot ar fi existat o discriminare față de angajații din structurile din subordine/coordonare, din cauza lipsei unei criterii obiective al diferențierii. În structurile polițienești, funcțiile în care se încadrează polițiștii sunt diferențiate după eșalon, iar prin acest text se introduce o dublă diferențiere.

32. Cu privire la dispozițiile art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, se arată că acestea sunt discriminatorii, întrucât nu cuprind în enumerarea categoriilor de personal excluse de la aplicarea etapizată a legii și funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne. De asemenea, anumite componente salariale, începând cu salariul de funcție și continuând cu sporuri și alte drepturi salariale, încalcă principiile egalității în drepturi, echității, egalității de tratament și caracterului unitar al unei legi de salarizare unice în sistemul bugetar. Prin urmare, nu poate fi acceptată o situație defavorabilă pentru unele categorii de personal din sistemul bugetar, în sensul că unora li se aplică salariul de funcție și sporurile, iar altora nu, în condițiile în care cei cărora nu li se aplică au și coeficienții mai mici.

33. În legătură cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, se arată că acestea nu fac nicio referire la ceea ce se întâmplă cu sporurile, compensațiile și alte drepturi care apar/sunt introduse de noua lege (Legea-cadru nr. 284/2010). Este cazul compensației pentru pericol deosebit, prevăzută pentru polițiști, care ar fi trebuit aplicată la salariul de funcție începând cu 1 ianuarie 2011, întrucât nu există nicio dispoziție legală care să blocheze aplicarea acesteia. Compunerea salariului de funcție și înghețarea acestuia în perioada de aplicare a Legii-cadru nr. 284/2010 nu trebuie să se confunde cu sporurile/indemnizațiile/compensațiile prevăzute de acest act normativ și care trebuiau aplicate începând cu 1 ianuarie 2011. Începând cu 1 ianuarie 2011 a fost introdus în legislația

aplicabilă polițiștilor acest drept salarial — compensația pentru pericol deosebit —, iar despre situația sporurilor nou-apărute nu se face nicio referire. Se arată că o lege este edictată pentru a produce efecte juridice, nu pentru a nu le produce.

34. Compensația pentru pericol deosebit nu fusese prevăzută de legislația în materia salarizării aplicabilă în 2010 și nu trebuie să se confunde suma compensatorie reprezentând foste sporuri, introduse în salariul de funcție începând cu 1 ianuarie 2010 — între care și sporul de pericol deosebit prevăzut de Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 —, cu compensația pentru pericol deosebit introdusă prin art. 14 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010. Ea face parte într-adevăr din salariul de funcție tocmai pentru ca acesta să aibă un nivel minim corespunzător salariului minim brut pe țară. Acest drept salarial (compensație) aplicabil ca spor la salariul de funcție trebuia să se acorde începând cu 1 ianuarie 2011.

35. **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

36. **Tribunalul Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și cele ale art. 14 alin. (1) și (5) sunt contrare cerințelor de stabilitate și previzibilitate a legii, iar dispozițiile de lege criticate nu îi permit polițistului să aibă reprezentarea corectă a alcătuirii și întinderii drepturilor sale salariale. Cu privire la dispozițiile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, instanța apreciază că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului, însă aplicarea unui tratament diferențiat între funcționarii publici din administrația publică centrală și cei din unitățile teritoriale este justificată, având în vedere că atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile pot fi diferite, prin urmare diferențierea ar fi pe deplin justificată. De asemenea, apreciază că fiind constituționale prevederile art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, reținând că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului.

37. **Tribunalul Teleorman — Secția conflicte de muncă asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

38. **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** își exprimă opinia în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate, pentru considerentele avute în vedere de Curtea Constituțională la pronunțarea Deciziei nr. 318 din 21 mai 2019.

39. **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** opinează că limitarea se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor angajaților din sectorul public, astfel că nu poate fi identificat un criteriu discriminatoriu care să ducă la concluzia că au fost încălcate dispozițiile constituționale și că acordarea unei majorări personalului încadrat în structurile centrale ale instituțiilor din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională îndeplinește cerințele calitative, în raport cu prevederile constituționale, întrucât diferența de tratament este stabilită în mod obiectiv prin raportare la unitatea unde este angajat funcționarul. De asemenea, există o diferență de atribuții între structurile centrale ale instituțiilor din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională și structurile descentralizate, iar această diferență justifică și o diferență salarială, pe care autoritatea legislativă este în drept să o reglementeze.

40. **Tribunalul Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate îndeplinesc cerințele de precizie, claritate și predictibilitate, astfel încât destinatarii acestora să își poată adapta în mod corespunzător conduita, fiind suficient de precise și de clare pentru a putea fi aplicate.

41. **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

42. **Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

43. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

44. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

45. **Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

46. **Curtea de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată cu privire la dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 și ale art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și neîntemeiată cu privire la celelalte prevederi legale criticate.

47. **Curtea de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

48. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. De asemenea, în Dosarul nr. 1.088D/2022, instanța, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

49. **Tribunalul Brașov — Secția I civilă**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

50. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

51. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

52. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

53. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul nr. 24D/2022, apreciază că excepția de neconstituționalitate a art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la art. 1 alin. (4)-(5) și la art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, este întemeiată, cea a art. 14 alin. (1) și art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la art. 1 alin. (5) și art. 16 din Constituție, a art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, și a art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin raportare la prevederile art. 16 din Constituție, este neîntemeiată. De asemenea, excepția de neconstituționalitate a art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 este inadmisibilă.

54. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

55. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

56. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 2 februarie 2003, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale art. 14 alin. (1) și (5) și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003: „(1) Polițiștii care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, verificare și valorificare a informațiilor, investigări, acțiuni și intervenție cu un grad ridicat de risc ori în condiții de pericol deosebit beneficiază de un spor de până la 30% din salariul de bază.

(2) Unitățile, categoriile de personal și cuantumul sporului se stabilesc prin ordin al ministrului de interne.”;

— Art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează modul de aplicare în timp, respectiv în perioada 1 iulie 2017-31 decembrie 2018, a acesteia;

— Art. 14 alin. (1) și (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „(1) Pentru munca cu grad ridicat de risc sau, după caz, în condiții de pericol deosebit, desfășurată în exercitarea atribuțiilor funcționale, stabilite potrivit domeniilor de responsabilitate ale unității, personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută, conduc, coordonează sau contribuie la realizarea misiunilor de operații speciale, misiunilor și/sau activităților deosebite ori de specialitate, misiunilor operative de protecție a demnitarilor, a acțiunilor de gardare, protecție și control antiterorist, supraveghere operativă, a procedurilor speciale și activităților de pază, supraveghere, escortare, reeducare, integrare și asistență medicală și psihologică pentru persoanele arestate preventiv sau condamnate cu pedepse privative de libertate ori care au solicitat sau au dobândit o formă de protecție în România, culegere, prelucrare, centralizare, verificare și valorificare a informațiilor sau datelor/situațiilor/documentelor/actelor, investigații, acțiuni și intervenție, efectuarea actelor de cercetare penală specială, beneficiază de o compensație de risc/pericol deosebit de până la 30% calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază. (...)

(5) Unitățile, categoriile de personal, condițiile, criteriile și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.”;

— Art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017: „Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care sunt încadrați în structurile centrale ale instituțiilor din sistemul național de apărare, ordine publică și securitate națională sau în structuri militare ale NATO sau UE dislocate pe teritoriul României beneficiază de majorarea soldei de funcție/salariului de funcție/salariului de bază cu 12,5%.”;

— Art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010: „În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”

57. Cu privire la obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că majoritatea prevederilor din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 [printre care se află și dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2)] au fost abrogate la 1 ianuarie 2010 prin art. 48 alin. (1) pct. 9 din partea a III-a din capitolul VI din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice. De asemenea, Curtea reține că, ulterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 23 iunie 2022 a Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022 — prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 —, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1186 din 9 decembrie 2022, dispozițiile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 au fost modificate, având, în prezent, următorul conținut: „Unitățile, categoriile de personal și mărimea compensației se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.” Având însă în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională urmează să analizeze excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022.

58. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (1), (4) și (5) privind caracterul statului român, separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 31 privind dreptul la informare și ale art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la obligativitatea de a se reglementa prin lege organică statutul funcționarilor publici. De asemenea, se mai invocă prevederile art. 23 alin. (2) privind dreptul la salarizare egală pentru muncă egală din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

59. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra acelorași dispoziții de lege, invocate de același autor s-a pronunțat prin Decizia nr. 184 din 26 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 31 iulie 2024, și Decizia nr. 62 din 25 februarie 2025*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii.

60. Cu privire la dispozițiile art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022, se reține că, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 23 iunie 2022, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea acestor dispoziții, reținând, în esență, că, pentru intervalul 1 ianuarie 2011-30 iunie 2017, prin Decizia nr. 318 din 21 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 23 iulie 2019, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 [care, în esență, aveau același conținut cu cele cuprinse în art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017], întrucât o reglementare ale cărei efecte sunt imprevedibile, depinzând de condiții și criterii a căror natură nu poate fi anticipată, așa cum este cea a art. 14 alin. (4) din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, nu poate fi considerată decât ca fiind contrară exigențelor art. 1 alin. (5) din Constituție.

61. Față de datele sesizării Curții Constituționale în prezenta cauză, care sunt anterioare pronunțării Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022, și având în vedere soluția de admitere pronunțată prin această decizie, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

62. Chiar dacă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia anterioară de constatare a neconstituționalității poate reprezenta motiv de revizuire a hotărârii judecătorești conform art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă, dacă litigiul a fost definitiv soluționat în timp ce excepția de neconstituționalitate se afla spre soluționare pe rolul Curții Constituționale, deoarece aceasta a fost ridicată anterior publicării Deciziei nr. 294 din 17 mai 2022 în Monitorul Oficial al României, Partea I (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 481 din 21 septembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 16 ianuarie 2024).

63. Referitor la dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003, Curtea reține că acțiunile judecătorești formulate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate vizează acordarea sporului prevăzut de aceste dispoziții, dar începând cu momente ulterioare intervalului în care prevederile art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 erau aplicabile.

64. Ca atare, așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, prin Decizia nr. 429 din 29 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 28 februarie 2023, paragraful 52, sau prin Decizia nr. 184 din 26 martie 2024, paragraful 28, aspectul că unele soluții legislative au fost preluate succesiv în legislația ulterioară nu determină aplicarea actului normativ inițial și nici calificarea acestuia ca fiind în vigoare.

65. În aceste condiții, în mod similar cu soluția Curții Constituționale din deciziile nr. 294 din 17 mai 2022, nr. 429 din 29 septembrie 2022 și nr. 184 din 26 martie 2024, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 este inadmisibilă, întrucât aceste dispoziții nu au legătură cu cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești în care aceasta a fost ridicată.

66. În ceea ce privește dispozițiile art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, precitată, paragraful 68, Curtea a reținut că susținerile autorilor excepției din acea cauză — în mod identic cu cele ale autorilor excepției din prezenta cauză — aduc în discuție modalități de interpretare și aplicare a acestor dispoziții. Or, așa cum în mod repetat a subliniat Curtea Constituțională, dacă în privința normei de referință, și anume Constituția, Curtea este unica autoritate jurisdicțională care are competența de a o interpreta, interpretarea normelor supuse controlului de constituționalitate este realizată de instanțele judecătorești, conform art. 126 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este inadmisibilă.

67. Referitor la dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, prin Decizia nr. 294 din 17 mai 2022, precitată, paragraful 69, Curtea a reiterat jurisprudența sa potrivit căreia sistemul de salarizare, indiferent de categoria profesională vizată, nu se regăsește printre domeniile strict și limitativ prevăzute, care, conform art. 73 alin. (3) din Constituție, constituie obiectul de reglementare al legii organice și, în consecință, a constatat caracterul neîntemeiat al acestei critici.

68. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010, formulată în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a reținut, la paragraful 29 al Deciziei nr. 184 din 26 martie 2024, în acord cu jurisprudența sa, că reglementarea sistemului de salarizare pentru sectorul bugetar reprezintă o atribuție a legiuitorului și că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în competența exclusivă a legiuitorului. Astfel, dispozițiile legale criticate dau expresie opțiunii legiuitorului în materia salarizării personalului bugetar și aceste norme juridice clarifică pentru perioade precis determinate situația drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice, fiind lipsite de echivoc sub aspectul destinatarilor și al efectelor juridice pe care le produc. Reținând că, raportat la rațiuni ce țin de politica economico-financiară a statului, legiuitorul are libertatea de a reglementa salarizarea în sistemul public, evident cu respectarea prevederilor Constituției, Curtea a constatat că, prin dispozițiile legale criticate, legiuitorul a urmărit, în esență, garantarea cuantumului drepturilor salariale și evitarea scăderii drepturilor salariale ale personalului bugetar.

69. Curtea a precizat că, din perspectiva tehnicii de reglementare, textele de lege criticate nu au semnificația repunerii în vigoare a unor acte normative abrogate.

70. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea observă că, în realitate, autorii excepției sunt nemulțumiți de omisiunea legiuitorului de a-i include în enumerare și pe funcționarii cu statut special din Ministerul Afacerilor Interne. Dar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se stabilirea atât a sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea nu are nici rolul și nici competența să stabilească ea însăși elementele acestei politici, ci are competența să verifice respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative adoptate de legiuitor în acest

*) Decizia nr. 62 din 25 februarie 2025 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 9 iulie 2025.

domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială. Prin urmare, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

71. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziilor mai sus invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

72. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.–d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (5) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual din Ministerul Afacerilor Interne, în numele și pentru membrii săi Petru Gabriel Oros și Cristina Radu, Nicolae Rareș Mitriță, de Georgiana Liliana Lupu, de Eufrosina Mihaela Ionescu, de George Ghergulescu, de Daniela Elena Gherghișan, de Gabriela Otilia Cîrsteoabă, Alex Cătălin Ciupitu, Alina Dorobăț și alții, Cornel Barbu, Geanina Sava (moștenitoarea lui Ionel Sava), Mihaela Felecan, Ștefan Iulian Roșu și alții, Cosmin George Abid și alții și de Virgil Cristea și alții, Răzvan Daniel Alexandru și alții, Viorel Costache și Alexandru Mihai Lungu, Mariana Silvia Zepa, Ștefan Adrian Burlică și alții, Iulian Bejinariu, Lucia Narcisa Savin, Darius Deme și alții, Emilia Constantinescu Rad, Gigel Condrache, Bogdan Bărbulescu și Constantin Daniel Borca, Florin Marian Segărceanu, Laura Cristina Anastasiu și alții, Carmen Pleșa și alții, Geanina Simona Petruța și Nicoleta Adriana Șovre și Mihaela Ștefania Ibrian, în dosarele nr. 36.576/3/2019 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, nr. 1.313/101/2020, nr. 1.314/101/2020, nr. 1.315/101/2020, nr. 1.316/101/2020, nr. 1.317/101/2020 și nr. 1.319/101/2020 ale Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 12.800/3/2020 al Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal — Completul specializat pentru contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 1.041/3/2020, nr. 3.042/3/2020 și nr. 2.758/121/2021 ale Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 4.408/30/2020 al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.560/97/2020 al Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 1.994/30/2020 și nr. 4.612/30/2020 ale Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 32.456/3/2019 și nr. 32.234/3/2020 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 6.556/3/2020 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 14.681/3/2019 și nr. 32.242/3/2020 ale Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 23.830/3/2020 al Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 3.427/111/CA/2019-R și nr. 24.550/3/CA/2020-R ale Curții de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 454/121/2020 al Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarele nr. 30.895/3/2019, nr. 6.047/2/2020 și nr. 17.171/3/2019 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.593/62/2020* al Tribunalului Brașov — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.104/107/2019* al Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și în Dosarul nr. 2.359/101/2020* al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, ale art. 38 alin. (2) și (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și ale art. 23 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de același autor în aceleași dosare ale acelorași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în aceleași dosare ale acelorași instanțe și constată că dispozițiile art. 14 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și ale art. 1 alin. (5) din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Mehedinți — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Teleorman — Secția conflicte de muncă asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Giurgiu — Secția civilă, Tribunalului Hunedoara — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Oradea — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel Galați — Secția de contencios administrativ și fiscal, Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Brașov — Secția I civilă, Curții de Apel Alba Iulia — Secția I civilă și Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 202

din 26 mai 2025

Dosar nr. 2.777/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— pentru președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.777/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea

formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.686/100/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; apelantul a formulat un punct de vedere la raport.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 20 noiembrie 2024, în Dosarul nr. 1.686/100/2023, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Interpretarea și aplicarea art. 146 alin. (3) din Codul muncii și art. 11 alin. (2) din Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, în sensul de a se stabili dacă instituția compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat se aplică inclusiv în situația pretransferului prevăzut de art. 252 alin. (5) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și art. 4 alin. (1) lit. j) din Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2022-2023, aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. *Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (Codul muncii)

„Art. 146. — (1) Concediul de odihnă se efectuează în fiecare an.

(2) În cazul în care salariatul, din motive justificate, nu poate efectua, integral sau parțial, concediul de odihnă anual la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă neefectuat într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual.

(3) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă.”

9. *Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare* (Legea nr. 1/2011)

„Art. 252. — (...) (5) Cadrele didactice titulare în sistemul de învățământ preuniversitar beneficiază, la cerere, de pretransfer consimțit între unitățile de învățământ preuniversitar.

Pretransferul este etapa de mobilitate a personalului didactic din învățământul preuniversitar în cadrul căreia un cadru didactic titular în sistemul de învățământ preuniversitar, la cererea acestuia, poate trece de la o unitate de învățământ preuniversitar cu personalitate juridică/conexă la o altă unitate de învățământ preuniversitar cu personalitate juridică/conexă, cu păstrarea statutului de cadru didactic în sistemul de învățământ preuniversitar.”

10. *Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021* (Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021)

„Art. 4. — (1) Cadrelor didactice care, pe parcursul unui an școlar/universitar, își desfășoară activitatea succesiv în mai multe unități/instituții de învățământ li se acordă concediul de odihnă de către unitatea/instituția la care funcționează în momentul începerii vacanței școlare. În aceste situații, indemnizația de concediu este suportată de toate unitățile/instituțiile de învățământ la care au fost încadrate, proporțional cu perioada lucrată la fiecare dintre acestea în cursul anului școlar/universitar respectiv.”

„Art. 11. — (...) (2) Compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă, exceptând situațiile prevăzute la art. 4 alin. (1).”

11. *Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2022-2023, aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021* (Metodologia-cadru aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021)

„Art. 4. — (1) Etapele de mobilitate a personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar și activitățile aferente acestora se organizează conform prezentei Metodologii și sunt, în ordinea în care se desfășoară, următoarele: (...)

j) pretransferul consimțit între unitățile de învățământ sau la cerere, după caz, pentru apropiere de domiciliu ori prin schimb de posturi al personalului didactic de predare titular și al cadrelor didactice debutante prevăzute la art. 21 alin. (4) și alin. (6), înscrise la examenul național pentru obținerea definitivării în învățământ, sesiunea 2022, urmat de modificarea repartizării cadrelor didactice angajate cu contract individual de muncă pe durata de viabilitate a postului/catedrei cărora nu li se poate constitui o normă didactică de predare completă conform deciziilor de repartizare pe post/catedră sau prin schimb de posturi;”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

12. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Maramureș — Secția I civilă cu nr. 1.686/100/2023, reclamantul Sindicatul Liber din Învățământ Maramureș, în numele și pentru membrul de sindicat, a solicitat obligarea părții Școala Gimnazială I.L. Caragiale Baia Mare la calcularea și plata sumei reprezentând compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat și a diferențelor rezultate.

13. Prin Sentința civilă nr. 271 din 11 martie 2024, Tribunalul Maramureș — Secția I civilă a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

14. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, în ipoteza pretransferului, nu sunt aplicabile normele care reglementează încetarea raportului de muncă și compensarea în bani a zilelor de concediu neefectuate. În această situație, zilele de concediu neefectuate se acordă de noua instituție la care angajatul urmează să își desfășoare activitatea.

15. Împotriva acestei sentințe, reclamantul a declarat apel prin care a solicitat admiterea căii de atac și schimbarea hotărârii atacate, în sensul admiterii acțiunii.

16. În motivare a arătat că pretransferul presupune atât încetarea prin acordul părților a contractului individual de muncă cu unitatea de învățământ la care cadrul didactic este titular, cât și încheierea unui nou contract individual de muncă cu unitatea de învățământ la care acesta s-a transferat.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

17. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

18. În acest sens a arătat că obiectul procesului se circumscrie domeniului de aplicare al art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

19. A mai menționat că de lămurirea chestiunii de drept invocate depinde soluționarea pe fond a cauzei având în vedere că reclamantul a solicitat obligarea unității de învățământ la compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat în temeiul dispozițiilor art. 146 alin. (3) din Codul muncii și art. 11 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021.

20. A mai reținut că instanța supremă nu a statuat asupra chestiunii de drept invocate, care nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

21. Numai intimata a prezentat un punct de vedere asupra chestiunii de drept, apreciind că pretransferul la o altă unitate de învățământ nu poate fi asimilat cazului de încetare a raportului de muncă deoarece persoana transferată își păstrează calitatea de cadru didactic, fiind schimbată doar unitatea de învățământ la care își desfășoară activitatea.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Instanța de trimitere a apreciat că instituția pretransferului nu este vizată de dispozițiile art. 146 alin. (3) din Codul muncii și art. 11 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, care prevăd compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat în cazul încetării contactului individual de muncă.

23. Astfel, pretransferul la cerere reprezintă o facilitare acordată cadrului didactic, care se circumscrie principiului mobilității personalului didactic și presupune mutarea la o altă unitate de învățământ, cu păstrarea statutului de cadru didactic în sistemul de învățământ preuniversitar, raporturile de muncă fiind continuate cu noua unitate de învățământ.

24. Ca atare, cadrul legal care permite pretransferul de la o unitate de învățământ la altă unitate are ca fundament tocmai existența și menținerea raporturilor de muncă și are în vedere statutul profesiei și organizarea sistemului de învățământ în baza principiului mobilității, iar nu încetarea raporturilor de muncă.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

25. Din răspunsurile transmise de către instanțele consultate au rezultat două opinii.

26. Astfel, într-o opinie s-a apreciat că instituția compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat nu se aplică în situația pretransferului reglementat de art. 252 alin. (5) din Legea nr. 1/2011 și art. 4 lit. j) din Metodologia-cadru aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021.

27. S-a argumentat că este posibilă compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat numai în cazul în care cadrul didactic nu își mai desfășoară activitatea în sistemul public de învățământ. Or, pretransferul la cerere reprezintă o facilitare

acordată cadrului didactic, care se circumscrie principiului mobilității personalului didactic și presupune mutarea la o altă unitate de învățământ, cu păstrarea statutului de cadru didactic în sistemul de învățământ preuniversitar. Având în vedere că raporturile de muncă sunt continuate cu noua unitate de învățământ, rezultă că personalul didactic pretransferat nu poate beneficia de compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat.

28. Într-o altă opinie s-a considerat că instituția compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat se aplică inclusiv în situația pretransferului reglementat de art. 252 alin. (5) din Legea nr. 1/2011 și art. 4 lit. j) din Metodologia-cadru aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021.

29. S-a arătat că în cazul pretransferului încetează contractul de muncă cu unitatea de învățământ la care cadrul didactic este titular, devenind astfel incidente dispozițiile art. 146 alin. (3) din Codul muncii și art. 11 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, care prevăd compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat. Faptul că personalul didactic rămâne în sistemul de învățământ de stat nu poate conduce la negarea dreptului său de a beneficia de compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat la fosta unitate de la care s-a transferat, dat fiind că noua unitate de învățământ nu poate asigura realizarea concediului neefectuat.

30. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

31. Prin Decizia nr. 1.236 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 819 din 21 noiembrie 2011, și Decizia nr. 1.361 din 18 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 39 din 17 ianuarie 2012, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 alin. (4) din Codul muncii.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

32. Prin Decizia nr. 101 din 31 martie 2025, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 7 alin. (1) și (2) și art. 14 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, *indemnizația de concediu cuvenită salariatului transferat se calculează prin raportare la salariul avut la unitatea la care s-a transferat, corespunzător lunilor calendaristice în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.*

X. Raportul asupra chestiunii de drept

33. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

34. Temeiul sesizării este reprezentat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii prealabile în scopul asigurării unei practici judiciare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

35. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”, iar, conform alin. (3) al aceluiși articol, „prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

36. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

37. Astfel, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, legiuitorul delegat a instituit următoarele condiții de admisibilitate pentru sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile:

a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

b) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;

c) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

d) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

38. Examinarea condițiilor în care poate fi declanșat prezentul mecanism de unificare a practicii judiciare pune în evidență faptul că, în cazul concret al prezentei sesizări, doar unele dintre cerințele legale mai sus enunțate sunt îndeplinite.

39. Astfel, se constată că procesul în care a fost formulată sesizarea are ca obiect pretențiile reclamantului de obligare a părții la calcularea și plata sumei reprezentând compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat la unitatea de învățământ de la care s-a transferat. În consecință, pretențiile deduse judecării se circumscriu domeniului de aplicare al art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

40. Cauza în care s-a dispus sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile se află pe rolul Curții de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale.

41. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, se constată că aceasta instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie probată legătura necesară dintre dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea pe fond a cauzei.

42. În raport cu obiectul concret al pretențiilor deduse judecării, este îndeplinită condiția referitoare la caracterul

esențial al chestiunii de drept pentru soluționarea pe fond a cauzei, legătura indisolubilă care există între aceasta și rezolvarea litigiului rezultând din împrejurarea că în soluționarea pretențiilor cu care a fost investită instanța de trimitere trebuie să stabilească dacă instituția compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat în condițiile art. 146 alin. (3) din Codul muncii se aplică inclusiv în situația pretransferului prevăzut de art. 252 alin. (5) din Legea nr. 1/2011 și art. 4 lit. j) din Metodologia-cadru aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021.

43. Cât privește însă condiția existenței unei chestiuni de drept, în absența unei definiții legale a noțiunii, examinarea îndeplinirii acestei condiții trebuie realizată prin raportare la jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în mecanismul hotărârii prealabile reglementat de art. 519-521 din Codul de procedură civilă prin care, în mod constant, s-a subliniat că, pentru a se putea vorbi de existența unei „chestiuni de drept”, este necesar ca sesizarea să vizeze „o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul realizării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății” (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, și Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023).

44. Admisibilitatea investiției instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 trebuie raportată la condiția existenței unei chestiuni de drept reale, care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, nefiind posibilă investirea instanței supreme cu lămurirea oricărei chestiuni de drept subsumate cauzei acțiunii deduse judecății, întrucât, într-o interpretare contrară, rolul instanțelor de sesizare s-ar rezuma la o simplă activitate de trimitere și apoi de preluare, în hotărârile pronunțate, a dezlegărilor date în mecanismul hotărârii prealabile.

45. Caracterul dificil al chestiunii de drept trebuie să rezulte din încheierea de sesizare, întrucât completul de judecată investit cu soluționarea pricinii este ținut, în primul rând, să

stabilească dacă există o problemă de interpretare care prezintă dificultate și implică riscul unor dezlegări diferite.

46. Or, analiza de conținut a întrebării prealabile relevă faptul că instanța de trimitere nu întâmpină nicio dificultate în a determina sensul normei în discuție, aceasta reținând că instituția pretransferului nu este vizată de art. 146 alin. (3) din Codul muncii, respectiv art. 11 alin. (2) din Normele metodologice aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, care prevăd compensarea în bani a concediului neefectuat în cazul încetării contractului de muncă, câtă vreme pretransferul la cerere reprezintă o facilitate acordată cadrului didactic, care se circumscrie principiului mobilității personalului didactic și presupune mutarea la o altă unitate de învățământ, cu păstrarea statutului de cadru didactic în sistemul de învățământ preuniversitar, iar raporturile de muncă sunt continuate cu unitatea de învățământ la care are loc pretransferul. În același context, reține instanța de trimitere, cadrul legal care permite trecerea de la o unitate de învățământ la alta, cu referire la instituția pretransferului, are ca fundament tocmai existența și menținerea raporturilor de muncă și are în vedere statutul profesiei și organizarea sistemului de învățământ în baza principiului mobilității, iar nu încetarea raporturilor de muncă.

47. Înalta Curte de Casație și Justiție subliniază că nu se poate substitui atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii în cauzele deduse judecății, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților și dificultăților întâmpinate în interpretarea unor texte de lege (Decizia nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021).

48. Prin urmare, noțiunii de „chestiune de drept” nu îi poate fi subsumată aplicarea legii la circumstanțele de fapt particulare ale procesului, deoarece în acest caz „dezlegarea” ar însemna „soluționarea fondului” pricinii, atribuție ce este atașată funcției jurisdicționale a judecătorului investit cu soluționarea cauzei.

49. În concluzie, sesizarea nu poate primi o dezlegare pe fond atât timp cât se tinde la o delegare a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere — aceea de a aplica dreptul faptelor deduse judecății — către instanța supremă, îndrituită doar să dea dezlegări de principiu asupra unor chestiuni de drept veritabile, iar nu să soluționeze cauza pe fond.

50. Pentru aceste motive, constatând că nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigii de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.686/100/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Interpretarea și aplicarea art. 146 alin. (3) din Codul muncii și art. 11 alin. (2) din Normele metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat, aprobate prin Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021, în sensul de a se stabili dacă instituția compensării în bani a concediului de odihnă neefectuat se aplică inclusiv în situația pretransferului prevăzut de art. 252 alin. (5) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, și art. 4 alin. (1) lit. j) din Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2022-2023, aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 5.578/2021.

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 26 mai 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

ACTE ALE COLEGIULUI FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Procedurii de înființare și desființare a colegiilor teritoriale ale Colegiului Fizioterapeuților din România

Având în vedere:

— Procesul-verbal de ședință, înregistrat cu nr. 3.336 din 14.07.2025, întocmit în urma ședinței Adunării generale naționale a Colegiului Fizioterapeuților din România;

— dispozițiile Legii nr. 229/2016 privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, precum și pentru înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Fizioterapeuților din România, cu modificările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 934/2019 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 229/2016 privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, precum și pentru înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Fizioterapeuților din România;

— dispozițiile art. 16, 31-33 și 39 din Statutul Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.086/2024;

— prevederile art. 6, 7, 11-13 și ale art. 20 din Regulamentul intern de organizare și funcționare a Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.964/2024,

Adunarea generală națională a Colegiului Fizioterapeuților din România, întrunită în ședința din data de 14.07.2025, emite următoarea hotărâre:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de înființare și desființare a colegiilor teritoriale ale Colegiului Fizioterapeuților din România, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Fizioterapeuților din România,
Nicoleta-Daniela Stanca

București, 14 iulie 2025.
Nr. 2.

ANEXĂ

PROCEDURĂ de înființare și desființare a colegiilor teritoriale ale Colegiului Fizioterapeuților din România

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta procedură are ca scop reglementarea cadrului juridic, organizatoric și operațional privind înființarea și desființarea colegiilor teritoriale ale Colegiului Fizioterapeuților din România, denumit în continuare CFZRO.

(2) Prezenta procedură stabilește criteriile, condițiile, etapele și responsabilitățile instituționale implicate în procesul de constituire sau dizolvare a unui colegiu teritorial, cu scopul asigurării unei funcționări eficiente, reprezentative și conforme cu interesele profesionale ale fizioterapeuților din România.

CAPITOLUL II

Criterii și condiții pentru înființarea unui colegiu teritorial

Art. 2. — (1) Colegiile teritoriale ale CFZRO se pot organiza în următoarele forme:

a) la nivel județean, dacă în județul respectiv există cel puțin 41 de membri înscriși în CFZRO;

b) la nivel interjudețean, atunci când într-un județ nu sunt cel puțin 41 de membri înscriși, iar pentru constituirea colegiului

teritorial este necesară gruparea cu unul sau mai multe județe învecinate, cu condiția ca toate județele să aparțină aceleiași regiuni de dezvoltare, conform Legii nr. 315/2004 privind dezvoltarea regională în România, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Nu se poate constitui un colegiu teritorial din județe care nu sunt limitrofe sau care aparțin unor regiuni diferite de dezvoltare regională.

Art. 3. — (1) Înființarea unui colegiu teritorial este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor criterii:

a) existența unui număr de membri activi care justifică organizarea eficientă a unui colegiu teritorial conform art. 6 din Regulamentul intern de organizare și funcționare a Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.964/2024;

b) apartenența teritorială a membrilor să fie din cadrul județului unde se dorește înființarea;

c) capacitatea administrativă de funcționare, respectiv posibilitatea alegerii organelor de conducere și dovada existenței unor resurse logistice minime;

d) exprimarea unei intenții scrise de înființare, semnată de minimum 41 dintre membrii care vor constitui colegiul nou, transmisă la Consiliul național;

e) aviz favorabil emis de Consiliul național privind oportunitatea înființării în urma unei analize.

(2) Analiza Consiliului național va include:

a) evaluarea impactului asupra colegiului teritorial din care se propune desprinderea, inclusiv analiza capacității acestuia de a-și continua activitatea în condiții de sustenabilitate administrativă și financiară după divizare;

b) analiza distribuției teritoriale a membrilor și a nivelului de reprezentativitate profesională locală;

c) analiza situației financiare a colegiului existent și estimarea sustenabilității financiare a colegiului nou-propus, inclusiv proiecții privind cotizațiile colectate, cheltuielile administrative, capacitatea de autofinanțare și echilibrul bugetar estimat pentru minimum 12 luni de funcționare;

d) analiza gradului de implicare și de participare a membrilor la activitățile colegiului în zonele vizate;

e) consultarea, după caz, a organelor de conducere ale colegiului teritorial implicat.

Art. 4. — (1) În conformitate cu art. 4 din Regulamentul intern de organizare și funcționare a Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.964/2024, apartenența unui membru al CFZRO la un colegiu teritorial se stabilește în funcție de județul unde își desfășoară activitatea.

(2) În absența unui loc de muncă, apartenența este determinată de domiciliul sau reședința membrului, conform evidențelor oficiale ale CFZRO.

Art. 5. — Inițiativa constituirii unui nou colegiu teritorial aparține unui număr de cel puțin 41 de membri ai CFZRO care activează în județul ori județele vizate.

Art. 6. — Cererea de înființare se transmite în scris Consiliului național, însoțită de:

a) o notă de fundamentare privind necesitatea înființării;

b) lista nominală a membrilor CFZRO care doresc înființarea unui nou colegiu și semnăturile acestora;

c) dovada respectării criteriilor teritoriale și numerice;

d) propunerea provizorie de organizare administrativă și logistică;

e) analiza financiară estimativă privind capacitatea de autofinanțare pentru cel puțin 12 luni.

Art. 7. — (1) Consiliul național analizează cererea și emite un aviz motivat, pozitiv sau negativ, în termen de cel mult 60 de zile calendaristice de la data înregistrării.

(2) În cazul unui aviz favorabil, propunerea este înaintată Adunării generale naționale.

(3) Înființarea unui colegiu teritorial se realizează prin hotărâre a Adunării generale naționale.

CAPITOLUL III

Criterii și condiții pentru desființarea unui colegiu teritorial

Art. 8. — (1) Desființarea unui colegiu teritorial se poate dispune doar în condițiile în care funcționarea acestuia nu mai îndeplinește criteriile de organizare prevăzute de lege, de Statutul Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.086/2024, ori de Regulamentul intern de organizare și funcționare a Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.964/2024.

(2) Măsura desființării se adoptă de Adunarea generală națională, la propunerea Consiliului național, în baza unei evaluări documentate.

(3) Orice decizie de desființare trebuie să asigure continuitatea drepturilor și obligațiilor membrilor CFZRO și a activităților administrative specifice.

Art. 9. — Desființarea unui colegiu teritorial poate fi justificată, fără a se limita la următoarele situații:

a) scăderea numărului de membri sub pragul de 41, pe o durată mai mare de 6 luni consecutive;

b) imposibilitatea finalizării alegerilor organelor de conducere pentru un nou mandat;

c) imposibilitatea desfășurării activității în situația în care nu mai rămân în funcție, pe perioada mandatului, cel puțin 3 membri ai Consiliului teritorial;

d) inactivitate administrativă sau lipsa funcționării efective mai mult de 6 luni (de exemplu, nedesfășurarea ședințelor lunare ale consiliului teritorial);

e) incapacitate financiară de a susține cheltuielile curente (dovedită prin bilanțuri sau rapoarte contabile);

f) nerespectarea hotărârilor Consiliului național de natură administrativă care au o repercusiune asupra activității naționale (de exemplu, neîndeplinirea atribuțiilor privind eliberarea documentelor membrilor, neîndeplinirea atribuțiilor de obținere a codului de identificare fiscală etc.);

g) reorganizări teritoriale în scopul optimizării administrative, inițiate de Consiliul național cu respectarea prevederilor din Statutul Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.086/2024, ori de Regulamentul intern de organizare și funcționare a Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 4.964/2024.

Art. 10. — (1) Propunerea de desființare trebuie să includă:

a) descrierea situației care justifică propunerea;

b) evaluarea documentată a analizei activității și a resurselor umane și financiare ale colegiului și impactul desființării asupra membrilor care vor fi arondați;

c) propunerea de realocare teritorială a membrilor în alte colegii adiacente;

d) măsuri tranzitorii administrative și contabile.

(2) Hotărârea de desființare se adoptă de Adunarea generală națională.

Art. 11. — (1) Odată cu aprobarea hotărârii de desființare, Adunarea generală națională va dispune:

a) arondarea membrilor la colegiile teritoriale cele mai apropiate geografic, din aceeași regiune de dezvoltare;

b) inventarierea și redistribuirea patrimoniului colegiului desființat;

c) preluarea arhivei (electronice și fizice) de către colegiul care va prelua membrii arondați sau de către Secretariatul general al CFZRO;

d) informarea oficială a instituțiilor publice cu privire la desființarea colegiului (de exemplu, Ministerul Sănătății, direcțiile de sănătate publică, autorități locale etc.).

(2) Membrii arondați își păstrează drepturile și obligațiile fără întrerupere, urmând a fi notificați cu privire la colegiul de care aparțin în continuare.

Art. 12. — (1) Desființarea produce efecte de la data specificată în expres în hotărârea Adunării generale naționale.

(2) Toate măsurile de reorganizare, notificare și arhivare trebuie finalizate în termen de maximum 60 de zile de la data emiterii hotărârii de desființare.

Art. 13. — (1) În situația în care, pe parcursul procesului electoral, un colegiu teritorial este desființat în condițiile prezentei proceduri, comisia electorală teritorială a colegiului la care au fost arondați membrii colegiului desființat se consideră legal constituită pentru întreaga structură teritorială astfel rezultată.

(2) Actele și deciziile comisiei electorale teritoriale prevăzute la alin. (1) sunt valabile și produc efecte juridice în mod corespunzător și pentru membrii colegiului teritorial desființat.

(3) Ștampilele comisiei electorale teritoriale care conțin prescurtarea denumirii județului/județelor aferente structurii anterioare reorganizării se consideră valabile și pot fi utilizate până la finalizarea procesului electoral, fără a afecta legalitatea actelor și operațiunilor comisiei.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.910	800	290
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.450		320
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.180		470
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	990		110
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.960		360
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.680		340
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.270		120

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

